

lysninger hos daværende Sogneraadmedlemmer heller aldrig været Sogneraadets Mening. Desuden har daværende Minister for offentlige Arbejder (Thomas Larsen) i Folketinget ifølge Rigsdagstidenden for 1910—11 Sp. 6729—30 den 4. April udtalt, at han havde fritaget Holmslands Sogneraad for dets Forpligtelse overfor det givne Tilbud om Etablering og Vedligeholdelse af Færgefarten, hvorved vel maa forstaaes, at Kommunen er fritaget af Ministeren for Udgifter i Anledning af denne Sag, og Andragerne haaber derfor, at Folketinget vil støtte deres Sag.

3 Bilag medfølger.

Udvalget gør ikke Indstilling.

43. Fra Enkefru *Marie Petersen* af Løgstør om en aarlig Understøttelse. (Indbragt den 31. Januar 1917 af Folketingsmanden for Aalborg Amts 2den Valgkreds, *N. C. Christensen*).

Andragerinden, der er 68 Aar, har været Rengøringskone paa Løgstør Jernbanestation fra Juli 1893 til November 1916, da hun paa Grund af Svagelighed maatte fratræde sin Stilling. Hun har til Generaldirektoratet for Statsbanerne indgivet et Andragende om en aarlig Understøttelse, men har faaet til Svar, at det savner Hjemmel til at yde en saadan, og det er da Andragerindens Haab, at Folketinget overfor Ministeren for offentlige Arbejder vil støtte et til denne indgivet og af denne afslaaet Andragende, for at hun ikke skal blive nødt til at søge om Understøttelse hos Kommunen.

1 Bilag medfølger.

Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til *Ministeren for offentlige Arbejder*.

44. Fra *samtlige fast ansatte Funktionærer ved den Kellerske Aandssvageanstalt, som ikke har fri Station paa Anstalten*, om, at der for Aaret 1917 af Staten maa blive bevilget dem et Dyrtidstillæg af samme Størrelse som det, der er hjemlet Statens Tjenestemænd. (Indbragt den 1. Februar 1917 af Folketingsmanden for Vejle Amts 1ste Valgkreds, *L. Rasmussen*).

Andragerne anfører som Grund for deres Andragende, at Bestyrelsen for den Kellerske Aandssvageanstalt har ment kun at kunne bevilge dem et Dyrtidstillæg af samme Størrelse som det, Statens Tjenestemænd faar, under Forudsætning af, at den Lønforhøjelse, som hver enkelt Funktionær opnaaede i Efteraaret 1916, fradrages, og at det eventuelle Dyrtidstillæg derved for de flestes Vedkommende omtrent vil forsvinde og for ingens blive af virkelig Værdi. De gør dernæst opmærksom paa, at den Lønforhøjelse, de fik i Efteraaret 1916, ikke var en Dyrtidsforanstaltning, men Følgen af en igennem flere Aar fortsat Forhandling, der førte til Erkendelsen af, at Lønningerne allerede før Dyrtiden var utilstrækkelige til at leve af. Tillige anfører de, at Tjenestemændene ved Statens Sindssygeanstalter har faaet Dyrtidstillæg uden Hensyn til, at de nylig har opnaaet Lønforbedring.

Da Sagen afgøres ved Tillægsbevillingsloven, gør *Udvalget* ikke Indstilling.